Vrebački šereti-šaljivdžije....

Cetina Nikola-Trapuz,zanimljiv šaljivdžija i šeret kojem su se mnogi nasmijali do suza.Prostodušan starčić/kako ga je poznajem/ o kojem ima puno anegdota,u stvari istina i doživljaja koje su mu se dogadjale ili koje je on činio.

Pošto je imao dosta djece,malo zemlje,oskudica u svačemu bila je stalno prisutna u njegovom domaćinstvu.Tako je bilo i sa prehranom,svakog proljeća,prvi ječem očekivao se sa velikim nestrpljenjem. Nije se puno gledalo,jeli zrno potpuno sazorilo žetva se obavljala brzo,a vršidba još i brže.Jedno jutro naš Trapuz,nasadio vršaj ječma na guvno,po kojem je trčeć i naokrug oko stožera vrlo dvoje mršavih konjića. Dok je prvu slamu izgrabio iz vršaja,odmah je uzeo protok i veliku sitnicu redilicu i odvojio je torbu ječma za mlin,a češće puta i za žrvanj.Kad je nasuo torbu ječma,reče babi/ženi/da loži vatru i pristavi kotla s vodom za palentu.Baba ga pogleda u čudu kad je uprtio na rame torbu s ječmom i otišao u pravcu Rudeža.

Pošto je već ljeto bilo nastupilo,mlini na Jadovi nisu mljeli jer nije bilo vode,pa se naš šaljivdžina uputio u Kulici na njhove mline.Prilazeći blizu mlina,skinuo je kapu s glave i tako ušao u mlinicu.Pošto se pozdravio s nekoliko mlinara i mušterija,žalosnim glasom im reče da mu pomognu jer veli:dobri ljudi pomagajte,baba osta mrtva na klupi a u kući brašna ni puška.Mlinari poskočiše i odmah ustaviše mline,pokupiše žito i brašno iz koševa i mučnica,pa ječam iz njegove torbe razasuše na četiri mlina i za tren samlješe i učiniše Trapuzu uslugu i ne uzeše mu ni ujam.Prteći punu torbu ječmenog brašna,trapuz im plačnim glasom zahvali i ode žurno preko Vijače kući.Put od pet kilometara i meljava brzo su prošli,tako da je baba,zabezeknuta i još nedovršenim vršajem,potrčala u kuću da još bolje podjari vatru i svari ječmenicu svojoj gladnoj čeljadi.

Na jednom seoskom skupu mještana poveća grupa okupila se oko Trapuza,da čuje što mu se dogodilo posljednjih dana od kad ga nisu vidjeli. On po svom starom običaju,smijući se do suza ispriča sledeće:bože ljudi što mi se danas dogodi,svi oko njega upitaše što djede-striče Nikola ? On onako šeretski kroz smjeh veli,danas me prvi put u životu poljubila moja baba, prisutni upitaše kako to,prosto ne vjerujući da je to moguće, pošto se stariji supružnici u selu nisu ni ljubili ? Baba pošna lokvu po vode,lokva zaledjena i samo se može kroz prosječenu rupu na ledu zahvatiti vode.Pridjem joj s leđa i gurnem

Skenirano CamScannerom

je pod led,ali baba se oduprla rukama o led i moleći da me da je pustim,odnosno izvadim iz vode koja je bila jako ledena. Ja joj kažem,oću te pustiti ako me poljubiš i bome baba me poljubi,prvi put u životu i sve onako mokra i ozebla sretna odleti u kuću da se ogrijem,a ja evo dodjo sav sretan na ovaj zbor.

Snašo,ja ga neću ni kušati....

Trapuz,Lazija i Jojaš,nemajući duvana,dodjoše kod Smilje Vasičine u trgovinu,da joj ispilaju i iscjepaju drva za poklić drajera duvana.Znajući da su sirotinja i da su gladni, odnosno da nisu doručkovali,svarila im je bjelu kavu,prinjela kruh,kojeg nije bilo dosta,pa je još donijela kolač od napora koje je prvi dan ostalo popu Djuri od pričešća u crkvi. Pokušala je nožem da im odreže svakom šnjiticu,jer ona je bila škrta iako je puna kuća i trgovina svega.Nož je bio dosta tup,pa videći Lazijin koričaš na stolici/stolica za jelo okrugla/ uze ga da svakom odreže komadić kolača.Dajući svakom po komadić, Tarpuz odbi uz povik:snašo/njezin muž bio mu je brat od tetke/ ja ga neću jesti,jer tim je nožem Lazija juče derao mrtvu kobilu Jojašu i onako zakrenute glave počeo pljuckati kao da mu se gadi. Cuvši to Smilja se maljuti i ostavi kolač na stolicu,uz psovku da ih vrag odnio,što joj zagadiše kolač.Njih trojica navališe na kolač kao vuci i sve pojedoše.To bi učinili da je Lazija stvarno derao kobilu tim nožem,a ne kad je nije ni vidio,jer Jojaš nije ni imao kobilu.

TEKST 100JI JE NIKOLA-NINO GRUBIĆ NAPISAO SAVIĆ TODORIĆU ZA KNJIGU

Skenirano CamScannerom